

รูปเบี่ยงบังระดับคำและหน้าที่ในบทความวิจัยภาษาไทย

ด้านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์

วรวรรณ เพ็ชรกิจ¹ เพ็ญศิริ รัตมี² Yuji Furuhashi² และ สุวคนธ์ พิญญาณ²

¹สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

²คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทคัดย่อ

รูปเบี่ยงบัง เช่น ?à:tca? (อาจจะ) khw:nkhâ:ŋ (ค่อนข้าง) khâ:twâ: (คาดว่า) เป็นลักษณะภาษาแบบหนึ่งที่พบได้ทั่วไปในงานเขียนประเภทบทความวิจัยภาษาไทย และเป็นรูปภาษาที่ทำหน้าที่ช่วยลดความชัดเจนของถ้อยคำหรือลดความมั่นใจในการกล่าวประพจน์ของถ้อยคำ งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาจำแนกรูปเบี่ยงบังระดับคำ เปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏ พร้อมทั้งวิเคราะห์หน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในส่วนสรุปและอภิปรายผลของบทความวิจัยภาษาไทยด้านวิทยาศาสตร์และด้านมนุษยศาสตร์จาก 2 สาขาวิจัยย่อย ได้แก่ ด้านครุศาสตร์และภาษาศาสตร์ ผลการศึกษาพบการใช้รูปเบี่ยงบังที่เป็นคำช่วยกริยา คำวิเศษณ์ คำกริยา และคำนาม เพื่อช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำในบริบทต่าง ๆ เช่น การตีความผลการวิจัย และการนำเสนอแนวทางการทำวิจัยในอนาคต เป็นต้น และพบว่าความถี่ของรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์นั้น มีน้อยกว่าในบทความด้านมนุษยศาสตร์ และเมื่อเปรียบเทียบกันระหว่างบทความวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ด้วยกันเองพบรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ในปริมาณที่มากกว่า ในบทความวิจัยด้านครุศาสตร์ งานวิจัยนี้ น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาวิชาการต่อไปในอนาคต

คำสำคัญ รูปเบี่ยงบัง การเบี่ยงบัง บทความวิจัย รูปและหน้าที่

Forms and functions of lexical hedges in Thai research articles in the areas of sciences and humanities

Worawanna Petchkij¹, Pensiri Ratsami², Yuji Furuhashi² and Suwakon Pinyarn²

¹Chulalongkorn University Language Institute

²Faculty of Humanities, Srinakharinwirot University

Abstract

Hedges such as ?à:tca? (maybe) khw:nkhâ:ŋ (somewhat) khâ:twâ: (speculate) are forms of language that are commonly found in Thai research articles (RAs) and can help reduce the degree of certainty, or the degree of confidence, in expressing propositions of utterances. This study analyzed and categorized lexical hedges, and their functions, in the discussion and conclusion sections of Thai RAs in the areas of sciences and humanities, including RAs from the areas of education and linguistics. The results show that Thai writers use hedges which can be categorized into groups of helping verbs,

adverbs, verbs and nouns when interpreting their results and giving recommendations for future research. Moreover, hedges are found less in Thai scientific RAs when compared with humanities RAs. However, the number of hedges in linguistics RAs is much higher than those from the field of education. This study should be beneficial for future studies on Thai academic language.

Keywords: hedges, hedging, research articles, form and function

1. บทนำ

การเบี่ยงบัง (hedging) เป็นกลวิธีทางภาษาเพื่อลดน้ำหนักของถ้อยคำหรือความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำ (Markkanen & Schroder, 1997) รูปภาษาที่ใช้ในการเบี่ยงบัง (hedge) เช่น คำว่า *อาจจะ* ในถ้อยคำที่ว่า “เขาอาจจะชอบกินมะม่วง” จะช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำนี้ของผู้พูดได้เมื่อเทียบกับถ้อยคำที่ว่า “เขาชอบกินมะม่วง” รูปภาษาที่ใช้ในการเบี่ยงบังนั้นในภาษาไทยมีผู้ใช้คำว่า รูปเบี่ยงบัง (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2557) และรูปภาษาแสดงการกลบเกลื่อน (วารสารณ สุขประเสริฐ, 2533; ศุภริตา เทียมสมบูรณ์, 2541) ซึ่งในบทความนี้จะใช้คำว่า รูปเบี่ยงบัง ตามที่อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2557) ได้เป็นผู้เสนอไว้

ครอมตัน (Crompton, 1997) มองว่ารูปเบี่ยงบังเป็นรูปภาษาที่ช่วยลดการผูกมัดตนเองกับความถูกต้องของถ้อยคำที่กล่าวออกไป และไฮแลนด์ (Hyland, 1998) ได้ให้คำจำกัดความรูปเบี่ยงบังไว้ว่าเป็นรูปภาษาที่แสดงการลดระดับความชัดเจน แสดงเพียงความเป็นไปได้ หรือลดความรับผิดชอบต่อประพจน์ (proposition) หรือข้อเท็จจริงของถ้อยคำที่กล่าว แต่สิ่งที่น่าสนใจคือ การใช้รูปเบี่ยงบังพบได้แพร่หลายในงานเขียนประเภทบทความวิจัยซึ่งเป็นประเภทของงานเขียนทางวิชาการที่หลายคนเชื่อว่าจะต้องมีการนำเสนอความจริงแบบมั่นใจ ที่ยิ่งตรง มากกว่าการแสดงความคิดเห็น (Hyland, 1995, 1996, 1998)

งานวิจัยจำนวนมากศึกษาและพบการใช้รูปเบี่ยงบังในการเขียนบทความวิจัยภาษาอังกฤษ เช่น การปรากฏของคำกริยาบอกมลา *could* และ *might* คำกริยา *suspect* หรือการใช้คำวิเศษณ์ *perhaps* ในตัวอย่าง (1-2) ที่คำเหล่านี้ทำหน้าที่เป็นรูปเบี่ยงบังช่วยสร้างความคลุมเครือหรือลดระดับความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำของผู้เขียนบทความวิจัย

- (1) This insertion, which we suspect the membrane anchor, could associate peripherally with the membrane or might span half the bilayer... (Hyland, 1995)
- (2) Perhaps the most persuasive aspect of the prostaglandin hypothesis was.... (Varttala, 1999)

การศึกษารูปแบบเชิงบังในบทความวิจัยได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาสเปน (Martin-Martin, 2008) และภาษาอิหร่าน (Bonyadi et al, 2012) และมีทั้งการศึกษาในบทความวิจัยจากสาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ เช่น ด้านภาษาศาสตร์ (Vassileva, 2001) ด้านภาษาศาสตร์ประยุกต์ (Khamkhien, 2014; Sukhanindr, 2008) และสายวิทยาศาสตร์ เช่น ด้านการแพทย์ (Thomas & Hawes, 1994; Varttala, 1999; Petchkij, 2016) และด้านชีววิทยาและฟิสิกส์ (Butler, 1990; Hyland, 1996) เป็นต้น นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบเชิงบังในบทความวิจัยด้านวิทยาศาสตร์กับมนุษยศาสตร์อีกด้วย (Vazquez & Giner, 2008; Nivales, 2011; Varttala, 2001) ซึ่งงานวิจัยหลายชิ้นพบว่ารูปแบบเชิงบังพบได้มากที่สุดในส่วนของการอภิปรายผล (Hyland, 1995, 1996, 1998; Martin-Martin, 2008)

งานวิจัยเหล่านี้พบรูปแบบเชิงบังจำนวนมากและหลากหลาย ซึ่งดาเรียน (Darian, 1995) กล่าวไว้ว่าหน้าที่เชิงบังไม่ได้ผูกติดกับรูปภาษาใดหรือคุณสมบัติทางไวยากรณ์ใดโดยเฉพาะ แต่ขึ้นอยู่กับการใช้รูปภาษานั้นในแต่ละบริบท ความหลากหลายของรูปแบบเชิงบังทำให้มีผู้พยายามจัดประเภทของรูปแบบเชิงบังเป็นกลุ่มตามคุณสมบัติและโครงสร้างทางไวยากรณ์บ้าง จัดตามกลวิธีในการใช้ภาษาและความหมายบ้าง เช่น การจัดเป็นกลุ่มคำคุณศัพท์ คำวิเศษณ์ คำกริยา คำกริยาบอกมาลา และคำนาม (Hyland, 1994; Varttala, 1999; Sukhanindr, 2008; Martin-Martin, 2008; Khamkhien, 2014) จัดตามลักษณะโครงสร้างของประโยค เช่น โครงสร้างประโยคเงื่อนไขกรรมวาจก และวลีไว้ประธาน (เช่น it is possible to...) (Hyland, 1994; Sukhanindr, 2008; Clemen, 1997) การจัดประเภทของรูปแบบเชิงบังตามกลวิธีการใช้ภาษา เช่น การอ้างอิงถึงนักวิจัยท่านอื่น (Markkanen & Schroder, 1997; Hyland, 1995) และการจัดตามความหมายของรูปแบบเชิงบัง เช่น จัดเป็นกลุ่มคำที่มีความหมายบอกนัย 'เป็นไปได้' คำที่มีความหมายบอกนัย 'ส่วนมาก' และคำที่มีความหมายแบ่งรับแบ่งสู้ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2557)

จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่ามีรูปแบบเชิงบังปรากฏในบทความวิจัยภาษาไทยเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการใช้ คำว่า *อาจจะ คาดเดา เป็นได้ และ น่าจะ* ในตัวอย่างต่อไปนี้ ที่รวบรวมมาจากบทความวิจัยทางด้านครุศาสตร์ (ค.) ภาษาศาสตร์ (ภ.) และวิทยาศาสตร์ (ว.) ตามลำดับ

- (3) ผู้เรียนส่วนใหญ่มักจะคุ้นเคยกับประโยคเงื่อนไขทั้ง 4 แบบและคิดว่าถ้ามีแบบอื่นนอกเหนือจาก 4 แบบนี้ประโยคเงื่อนไขเหล่านั้นผิดไวยากรณ์ (ค.)
- (4) ดังนั้นชื่อของบุตรที่เป็นชื่อสถานที่ ชื่อบุคคล หรือชื่อสัตว์ ดอกไม้ ผลไม้ ขนม ก็อาจจะคาดเดาได้ว่า ผู้เป็นมารดาเป็นบุคคลสำคัญในการตั้งชื่อให้บุตรตนเองมากกว่าผู้เป็นบิดาก็เป็นได้ ซึ่งน่าจะมีการทำวิจัยผู้ที่มีส่วนสำคัญในการตั้งชื่อเล่น (ภ.)
- (5) การตรวจคัดกรองโรคต่างๆ ที่มักพบในผู้สูงอายุ น่าจะมีประโยชน์และช่วยให้คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข ส่งผลดีต่อสังคมและประเทศชาติต่อไป (ว.)

การศึกษารูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยภาษาไทยนั้นพบได้ในงานวิจัยของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2557) ซึ่งศึกษาความแจ่มชัดและการเบี่ยงบังในภาษาวิชาการไทย โดยอมรา ศึกษาเปรียบเทียบรูปภาษาแสดงความแจ่มชัดและรูปเบี่ยงบังในแหล่งข้อมูล 4 ทำเนียบภาษา ได้แก่ บทความวิจัย ภาษากฎหมาย ภาษาสื่อ และภาษาการเมือง และได้กล่าวถึงรูปเบี่ยงบังไว้ว่าเป็นรูปภาษาที่ผู้เขียนบทความวิจัยใช้เมื่อเสนอความรู้ที่ไม่มั่นใจเต็มที่ว่าเป็นความจริง และกล่าวว่ารูปเบี่ยงบังนั้นเป็นลักษณะเด่นประการหนึ่งของภาษาในบทความวิจัย พร้อมยกตัวอย่างรูปเบี่ยงบังหลายประเภท เช่น คำบอกนัย 'เป็นไป' ได้แก่ *โอกาส แนวน้อม* คำบอกนัย 'ส่วนมาก' ได้แก่ *ส่วนใหญ่ โดยทั่วไป* และคำที่ให้ความหมายแบ่งรับแบ่งสู้ ได้แก่ *อาจ สามารถ น่า คง มัก บาง* สุชาติสีณี ปิยพสุนทร (2557) ศึกษาบทความวิจัยภาษาไทยเช่นกัน แต่ศึกษาในแง่มุมมองของอำนาจที่แอบแฝงอยู่ในงานเขียนเชิงวิชาการไม่ได้มุ่งเน้นศึกษารูปเบี่ยงบัง

ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับรูปเบี่ยงบังอื่นๆ พบในการศึกษาของวราภรณ์ สุขประเสริฐ (2533) ซึ่งศึกษารูปเบี่ยงบังในภาษาพูดเมื่อผู้พูดพูดถึงมารดาในแง่ลบ ในงานของวราภรณ์ การเบี่ยงบังถูกเรียกว่าการกลบเกลื่อน และพบรูปกลบเกลื่อนหลายแบบพร้อมจำแนกออกเป็นกลุ่ม เช่น กลุ่มคำและวลี เช่น *เหมือนๆ บางครั้ง อาจ* กลุ่มอนุพากย์ เช่น *ฉันคิดว่า... และ ทุกครั้งที่แม่ดี* และกลุ่มสันธานและประโยค เช่น *แม้...แต่* ในประโยค *แม้แม่จะทำกับข้าวไม่อร่อยนัก แต่เราก็กินด้วยความดีใจ* ศุภริตา เทียมสมบุญ (2541) ศึกษาการกลบเกลื่อนในภาษาพูดของนักการเมือง แต่เป็นการศึกษาในแง่ของการละเมิดหลักการสนทนาของไกรซ์ (Grice, 1975 อ้างถึงใน ศุภริตา, 2541) และพบรูปกลบเกลื่อนหลายแบบ โดยมีทั้งแบบที่เป็นคำ เช่น *ค่อนข้าง คิดว่า เชื่อว่า คงจะ น่าจะ* แบบที่เป็นบุพพวลี ประโยคเงื่อนไข การปฏิเสธ การล้อเล่น และการอุทาน เป็นต้น

จะเห็นได้ว่างานวิจัยที่ศึกษารูปเบี่ยงบังในงานเขียนประเภทบทความวิจัยในภาษาไทยโดยตรงยังมีน้อย และยังขาดงานวิจัยที่ศึกษาเปรียบเทียบรูปและหน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยจากต่างศาสตร์สาขา งานวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาจำแนกรูปเบี่ยงบังระดับคำ พร้อมเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏในบทความวิจัยภาษาไทยด้านวิทยาศาสตร์ กับด้านมนุษยศาสตร์ และเปรียบเทียบในบทความวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ด้วยตนเอง 2 สาขา พร้อมทั้งวิเคราะห์หน้าที่ในภาพรวมของรูปเบี่ยงบังที่ปรากฏในบทความวิจัยเหล่านี้

2. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

2.1 รูปเบี่ยงบังในบทความวิจัย

รูปเบี่ยงบังได้รับความสนใจศึกษามาเป็นระยะเวลาหลายทศวรรษ ในยุคต้นๆ เลคอฟ (Lakoff, 1973) ให้คำจำกัดความรูปเบี่ยงบังในเชิงปริชาน (cognitive) ไว้ว่าเป็นรูปภาษาที่แสดงถึงการจัดประเภทที่คลุมเครือไม่ชัดเจน เช่น ในประโยคภาษาอังกฤษ "Penguins are

birds.” ที่ประพจน์ของถ้อยคำแสดงถึงการจัดประเภทให้เพนกวินเป็นนกชนิดหนึ่ง แต่หากกล่าวว่า “Penguins are considered to be birds.” ภาคแสดง *are considered* จะสร้างความคลุมเครือให้กับประพจน์เดิมที่ว่าเพนกวินเป็นนก ต่อมาได้มีผู้นำแนวคิดนี้ของเลคอฟไปใช้และเกิดการพัฒนาต่ออย่างต่อเนื่อง ในปี 1975 เฟรเซอร์ (Fraser, 1975) ได้กล่าวถึงหน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในการลดความรับผิดชอบของผู้พูด เช่น การใช้คำกริยาบอกมาลา *must* ในตัวอย่างที่ว่า “*I must advise you to remain quiet.*” หรือ “*ผมจำเป็นต้องบอกให้คุณเงียบ*” ที่คำว่า *must* หรือ *จำเป็นต้อง* ช่วยแสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความจำเป็นต้องกล่าวถ้อยคำนั้นทั้งที่ในความจริงแล้วผู้พูดอาจไม่ได้อยากกล่าวออกไป คำว่า *must* จึงมีส่วนช่วยลดความรับผิดชอบในการกล่าวถ้อยคำนั้นได้

ในปี 1984 วิตวสัน (Widowson, 1984) กล่าวว่ารูปเบี่ยงบังมีความสำคัญต่องานเขียนทางวิชาการ เพราะผู้เขียนต้องเขียนโดยคำนึงถึงความคาดหวัง พื้นฐานความรู้ และการตอบสนองต่อถ้อยคำของผู้อ่านด้วย ต่อมาดูบัวส์ (Dubois, 1987 อ้างถึงใน Markkanen & Schroder, 1997) ได้กล่าวถึงการนิยมใช้รูปเบี่ยงบังในการรายงานผลการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และคริสมอร์และฟาร์นสเวิร์ท (Crismore & Farnsworth, 1990) มองว่ารูปเบี่ยงบังช่วยให้นักวิทยาศาสตร์เขียนรายงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ได้อย่างระมัดระวังมากขึ้น และในปี 1994 ไฮแลนด์ (Hyland, 1994) กล่าวถึงบทบาทสำคัญของรูปเบี่ยงบังว่าเป็นรูปภาษาที่มีผลต่อความสำเร็จทางวิชาการของผู้เขียน และช่วยแสดงความเป็นส่วนหนึ่งของวงวิชาการของผู้เขียนได้อีกด้วย

นอกจากนี้งานวิจัยเหล่านี้มักกล่าวถึงบทบาทหน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยเอาไว้หลายหน้าที่ เช่น หน้าที่ในการลดระดับความสำคัญของข้อความ การสร้างระยะห่างระหว่างผู้เขียนกับถ้อยคำเพื่อลดการผูกมัดตนเองของผู้เขียนกับถ้อยคำนั้น (Hyland, 1996) การแสดงเพียงความเป็นไปได้ของถ้อยคำนั้นเพื่อการโน้มน้าวหรือต่อรองกับผู้อ่านให้ยอมรับข้อค้นพบหรือองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่ผู้เขียนกำลังนำเสนอ (Hyland, 1996; Brufee, 1986) การแสดงความรู้สึกหรืออ่อนน้อมถ่อมตนเพื่อลดระดับการทำทนายองค์ความรู้เดิมและช่วยรักษาหน้าด่านลบของนักวิจัยคนอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง (Myers, 1989; Markkanen & Schroder, 1997)

2.2 การวิเคราะห์รูปเบี่ยงบังในบทความวิจัย

นักวิจัยหลายท่านที่ศึกษารูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยได้นิยามรูปเบี่ยงบังเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ไว้หลายประการ และคำนิยามส่วนใหญ่แสดงการนิยามรูปเบี่ยงบังในเชิงหน้าที่ เช่น รูปเบี่ยงบังคือรูปภาษาที่แสดงถึงการลดระดับความชัดเจนและแสดงเพียงระดับความเป็นไปได้ของถ้อยคำที่กล่าว (Hyland, 1998) รูปภาษาที่ลดความรับผิดชอบต่อถ้อยคำที่กล่าว (Crompton, 1997) รูปภาษาที่ลดระดับความมั่นใจของผู้เขียนต่อประพจน์ (proposition) หรือความเป็นจริงของถ้อยคำ (Crompton, 1997; Hyland, 1998) ซึ่งการศึกษาภาษาในเชิงหน้าที่เป็นแนวทาง

วิเคราะห์ทางด้านวจนปฏิบัติศาสตร์ซึ่งเป็นศาสตร์ที่สนใจการใช้ภาษาของผู้คนในบริบทต่าง ๆ อย่างไรก็ตามการใช้เกณฑ์หน้าที่เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ รูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยก็เป็นสิ่งที่ทำได้ไม่ยากนัก เพราะรูปภาพหนึ่งอาจทำหน้าที่เบี่ยงบังในบริบทหนึ่ง แต่อาจไม่ได้ทำหน้าที่เบี่ยงบังเมื่ออยู่ในบริบทอื่น

อย่างไรก็ดี ครอมตัน (Crompton, 1997) ได้ให้แนวทางการวิเคราะห์รูปเบี่ยงบังที่ค่อนข้างชัดเจนกว่าไว้ว่า รูปเบี่ยงบังเป็นรูปภาพที่ปรากฏแล้วลดความชัดเจนหรือสร้างความคลุมเครือให้กับถ้อยคำ มีผลต่อการลดความมั่นใจหรือความรับผิดชอบของผู้กล่าวถ้อยคำ แต่รูปภาพนั้นจะไม่มีผลต่อประพจน์หรือความเป็นจริงของถ้อยคำนั้น เช่น เมื่อนำคำว่า *มักจะ* *อาจจะ* *คาดเดา* *เป็นได้* และ *น่าจะ* ที่ปรากฏในประโยค (3-5) ข้างต้นออกไป ถ้อยคำเหล่านั้นจะชัดเจนขึ้น แสดงความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำของผู้เขียนมากขึ้นแต่ประพจน์ของถ้อยคำจะยังคงเดิม ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้ได้แนะนำแนวทางการวิเคราะห์รูปเบี่ยงบังในเชิงหน้าที่ที่สัมพันธ์กับประพจน์ของถ้อยคำของครอมตันนี้ไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3. ระเบียบวิธีวิจัย

3.1 ข้อมูลภาษา

โดยทั่วไปบทความวิจัยจะประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก 5 ส่วนคือ ส่วนของบทคัดย่อ บทนำ ระเบียบวิธีวิจัย ผลการวิจัย และส่วนสรุปและอภิปรายผล แต่งานวิจัยหลายชิ้นพบว่าส่วนที่มีรูปเบี่ยงบังปรากฏมากที่สุด คือ ส่วนของการอภิปรายผล (Hyland, 1994, 1995, 1996b, 1998; Martin-Martin, 2008; Yang, 2013) รองลงไปคือส่วนบทนำ (Martin-Martin, 2008) และพบรูปเบี่ยงบังได้น้อยที่สุดในส่วนของบทคัดย่อ (Gillaerts & Van de Velde, 2010) นอกจากนี้จากการสำรวจเบื้องต้นพบรูปเบี่ยงบังในส่วนสรุปและอภิปรายผลในบทความวิจัยที่เขียนเป็นภาษาไทยด้วยเช่นกัน ดังนั้นข้อมูลที่ใช้ในงานวิจัยชิ้นนี้จึงใช้ข้อมูลภาษาจากส่วนสรุปและอภิปรายผลของบทความวิจัยที่เขียนเป็นภาษาไทยจำนวน 85 บทความ

บทความที่ใช้เป็นแหล่งข้อมูลภาษาในงานวิจัยชิ้นนี้หมายถึงบทความวิจัยเท่านั้น ไม่รวมบทความวิชาการ บทความวิพากษ์ หรือบทความประเภทอื่นๆ ภาษาที่ปรากฏในส่วนสรุปและอภิปรายผลถูกนำมาพิมพ์เข้าคอมพิวเตอร์เพื่อรวบรวมเป็นฐานข้อมูลภาษาได้จำนวนรวม 72,691 คำ โดยบทความเหล่านี้ส่วนหนึ่งเป็นงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ (30 บทความ/ 21,022 คำ) ส่วนหนึ่งเป็นบทความวิจัยด้านครุศาสตร์ (22 บทความ/ 24,516 คำ) และอีกส่วนหนึ่งเป็นบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ (33 บทความ/ 27,153 คำ) ที่ลงตีพิมพ์ในวารสารวิชาการภายในประเทศในช่วงปี 2547-2558 โดยการเลือกวารสารที่เป็นแหล่งข้อมูลจะดูที่ชื่อวารสารและขอบเขตงานวิจัยที่ระบุไว้ในวารสารที่มีการใช้หรือการปรากฏของคำว่าครุศาสตร์

ศึกษาศาสตร์ ภาษาศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ เช่น วารสารศึกษาศาสตร์ปริทัศน์ วารสารภาษา และภาษาศาสตร์ และวารสารวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น

บทความด้านครุศาสตร์ที่รวบรวมมาจะเป็นตัวแทนของบทความสาขามนุษยศาสตร์ในงานวิจัยชิ้นนี้ โดยเป็นข้อมูลจากบทความที่มีเนื้อหาด้านการศึกษาและการเรียนการสอน ส่วนบทความด้านภาษาศาสตร์จะเป็นตัวแทนของบทความที่เป็นแนวกิ่งมนุษยศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เพราะงานวิจัยด้านภาษาศาสตร์จะเป็นการศึกษาลักษณะของภาษาที่แสดงถึงความเป็นมนุษยศาสตร์ และเป็นงานวิจัยที่ต้องอาศัยหลักทฤษฎีและระเบียบวิธีการวิจัยที่เป็นวิทยาศาสตร์ จึงมีความเป็นวิทยาศาสตร์ด้วยส่วนหนึ่ง เช่น งานวิจัยด้านสัทศาสตร์ อรรถศาสตร์ วากยสัมพันธ์ และวัจนปฏิบัติศาสตร์ ส่วนบทความด้านวิทยาศาสตร์นั้นจะเป็นข้อมูลภาษาจากบทความวิจัยที่มีเนื้อหาทางวิทยาศาสตร์สาขาต่าง ๆ เช่น ชีววิทยา เคมี เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม รวมทั้งวิทยาศาสตร์การกีฬาและวิทยาศาสตร์การแพทย์

3.2 การวิเคราะห์ข้อมูล

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษารูปเบี่ยงบังในระดับคำเท่านั้น และใช้การวิเคราะห์ตามแนวทางของครอมตัน (Crompton, 1997) ที่ว่ารูปเบี่ยงบังคือรูปภาษาที่ปรากฏแล้วมีผลต่อการลดความชัดเจนของถ้อยคำ หรือลดความมั่นใจของผู้กล่าวถ้อยคำ แต่รูปภาษานั้นไม่มีผลต่อประพจน์หรือความเป็นจริงของถ้อยคำนั้น และการทดสอบหนึ่งซึ่งงานวิจัยนี้นำมาใช้คือ หากรูปภาษาใดเป็นรูปเบี่ยงบังเมื่อนำรูปภาษานั้นออกจากถ้อยคำประพจน์ของถ้อยคำจะเหมือนเดิม แต่ระดับความชัดเจนของถ้อยคำจะมากขึ้น หรือถ้อยคำนั้นจะแสดงความมั่นใจของผู้เขียนมากขึ้น เช่น การนำคำว่า *อาจ* และ *(ผู้เขียน) เห็นว่า* ในประโยค (6-7) ออก (แสดงด้วยการใส่วงเล็บ) ถ้อยคำที่เหลืออยู่จะยังคงมีประพจน์ของถ้อยคำเหมือนเดิมแต่แสดงความชัดเจนและความมั่นใจในการนำเสนอประพจน์นั้นมากขึ้น

- (6) การใช้อนุประโยคหลายๆ อนุประโยคภายในนามวลีเดียวกันดังกล่าว(*อาจ*)เกิดจากการต้องการแสดงความกะทัดรัดของข้อความ (ภ.)
- (7) (ผู้วิจัยเห็นว่า)งานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาได้ดังนี้ (ค.)

นอกจากนี้รูปเบี่ยงบังในระดับคำที่พบจะถูกนำมาใช้เป็นคำสำคัญในการค้นหาในฐานข้อมูลเพื่อเน้นความถี่ในการปรากฏ และรูปเบี่ยงบังที่มีคุณสมบัติทางไวยากรณ์แบบเดียวกันจะถูกแยกนำมาจัดกลุ่มรวมกัน โดยการจัดประเภทของรูปเบี่ยงบังในระดับคำที่พบใช้เกณฑ์คุณสมบัติทางไวยากรณ์ เช่น จัดให้เป็นกลุ่มคำนาม คำกริยา ตามแนวทางที่พบในงานวิจัยก่อนหน้า (Hyland, 2005; Varttala, 1999) จากนั้นรูปเบี่ยงบังในแต่ละถ้อยคำที่พบในฐานข้อมูล

ถูกตรวจสอบอีกครั้งว่าทำหน้าที่เบี่ยงบังหรือไม่ หากพบว่าไม่ได้ทำหน้าที่เบี่ยงบังในบริบทใด หรือในถ้อยคำใด ถ้อยคำนั้นจะถูกตัดออกไปไม่นำมานับรวมในความถี่ ตัวอย่างเช่น คำว่า คง เป็นรูปเบี่ยงบังในตัวอย่าง (8ก) แต่ไม่ได้เป็นรูปเบี่ยงบังในตัวอย่าง (8ข)

- (8ก) เรา(คง)ปฏิเสธไม่ได้ว่า การยับยั้งเจตนา ก็เป็นส่วนหนึ่งของการปฏิเสธพันธันท์ของมนุษย์ ได้เช่นกัน (ภ.)
- (8ข) กรณีไปโอฬิมของเชื้อราไม่ต้องการความเข้มข้นของสารที่สูงขึ้นในการทำลาย อาจเป็น เพราะเส้นใยกระดาษของไส้กรองดูดซับสารฆ่าเชื้อไว้ภายในและคงเหลืออยู่แม้ได้ล้าง แผ่นไส้กรองแล้วจึงส่งผลให้(คง)ประสิทธิภาพการฆ่าเชื้อไว้ได้ (ว.)

จากนั้นทำการเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏของรูปเบี่ยงบังแต่ละรูปและแต่ละประเภทในบทความวิจัยจาก 3 ศาสตร์สาขา ได้แก่ สาขาวิทยาศาสตร์ ครุศาสตร์ และภาษาศาสตร์ และเนื่องจากจำนวนคำในฐานข้อมูลของบทความแต่ละสาขาไม่เท่ากันการนำเสนอข้อมูลจึงทำ โดยการคำนวณ ให้เป็นสัดส่วนการปรากฏของรูปเบี่ยงบังต่อ 1,000 คำ เพื่อให้สามารถเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏของรูปเบี่ยงบังในบทความวิชาการที่ต่างสาขากันได้

ในส่วนของการวิเคราะห์หน้าที่ของรูปเบี่ยงบัง เนื่องจากหน้าที่ของรูปภาษาหนึ่ง ๆ จะสัมพันธ์กับการใช้ภาษา การวิเคราะห์หน้าที่ของรูปเบี่ยงบังจึงวิเคราะห์จากบริบทการใช้ รูปเบี่ยงบังของผู้เขียน โดยดูว่ารูปเบี่ยงบังที่พบถูกนำไปใช้หรือปรากฏในบริบทใด เช่น ในบริบทการเขียนตีความผลการวิจัย ดังแสดงในตัวอย่าง (9)

- (9) การใช้อุประโยคหลาย ๆ อนุประโยคภายในนามวลีเดียวกันดังกล่าว(อาจ)เกิดจากการ ต้องการแสดงความกะทัดรัดของข้อความ

4. ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูลภาษาในส่วนสรุปและอภิปรายผลของบทความวิจัยไทยจำนวน 85 บทความ พบรูปเบี่ยงบังในระดับคำที่มีคุณสมบัติทางไวยากรณ์หลายแบบ ได้แก่ คำช่วยกริยา คำวิเศษณ์ คำกริยา และคำนาม ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 รูปเบี่ยงบ้งระดับคำที่พบในบทความวิจัยจาก 3 ศาสตร์

ประเภทของรูปเบี่ยงบ้ง	รูปเบี่ยงบ้งระดับคำ
คำช่วยกริยา	อาจ คง
คำวิเศษณ์	ค่อนข้าง มาก คู่จะ ส่วนใหญ่ บาง นำ พอที่จะ
คำกริยา	อนุমান คาด คาดเดา เป็นได้ เห็น มอง
คำนาม	แนวโน้ม โอกาส

เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏในภาพรวม (ดังแสดงในตารางที่ 2) พบว่า รูปเบี่ยงบ้งมีปรากฏใช้มากที่สุด ในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ (5.71 คำต่อ 1,000 คำ) ในขณะที่การใช้รูปเบี่ยงบ้งในบทความด้านครุศาสตร์ (3.38 คำต่อ 1,000 คำ) และวิทยาศาสตร์ (3.38 คำต่อ 1,000 คำ) มีความถี่ที่ใกล้เคียงกัน และน้อยกว่าในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ค่อนข้างมาก อย่างไรก็ตามพบความคล้ายคลึงกันในบทความวิจัยทั้งสามสาขาตรงที่ว่า คำช่วยกริยา เป็นคำที่ถูกนำมาใช้เบี่ยงบ้งมากที่สุด รองลงมาคือคำวิเศษณ์ และมีการใช้คำกริยากับคำนามเป็นรูปเบี่ยงบ้งในปริมาณที่น้อยกว่าคำช่วยกริยาและคำวิเศษณ์มาก ในลักษณะเดียวกัน ซึ่งจะได้กล่าวถึงรูปเบี่ยงบ้งในแต่ละประเภทโดยละเอียดพร้อมยกตัวอย่างในลำดับถัดไป

ตารางที่ 2 ความถี่ในการปรากฏของรูปเบี่ยงบ้งแต่ละกลุ่มเปรียบเทียบในงานวิจัย 3 ศาสตร์

ประเภทของรูปเบี่ยงบ้ง	ครุศาสตร์		ภาษาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่ต่อ 1,000 คำ
คำช่วยกริยา	50	2.04	73	2.68	44	2.09
คำวิเศษณ์	23	0.94	56	2.06	17	0.81
คำกริยา	7	0.28	14	0.52	4	0.19
คำนาม	3	0.12	12	0.44	6	0.29
รวม	83	3.38	155	5.70	71	3.38

4.1 รูปเบี่ยงบ้งในบทความวิจัยแยกตามประเภททางไวยากรณ์

4.1.1 คำช่วยกริยา

ในส่วนของคำช่วยกริยา พบการใช้คำช่วยกริยา *อาจ* และ *คง* เป็นรูปเบี่ยงบ้ง ซึ่งตามพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน *อาจ* เป็นคำช่วยกริยาบอกการคาดคะเน เช่น พรุ่งนี้เค้าอาจมาประชุมได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น.1402) โดยคำว่า *อาจ* มักปรากฏคู่กับคำกริยาอื่นๆ เช่น *อาจเกิด อาจสรุป อาจกล่าว อาจเป็น* ดังแสดงในตัวอย่าง (10-12) ซึ่งรูปเบี่ยงบ้งจะอยู่ในเครื่องหมายวงเล็บเพื่อแสดงให้เห็นว่าหากไม่มีการปรากฏของรูปเหล่านี้ก็ต่อยาคจะคลุมเครือ น้อยลงหรือแสดงความมั่นใจของผู้พูดมากขึ้น

- (10) ส่วนกลวิธีในด้านนี้ที่นักศึกษาใช้ในระบับน้อยได้แก่ บันทึกเสียงของตัวเองไว้เพื่อประเมินความถูกต้องในการออกเสียงของตัวเอง (2.06) สาเหตุ(อาจ)เป็นเพราะกลวิธีนี้จำเป็นต้องใช้อุปกรณ์ช่วยจึง(อาจ)ทำให้เกิดความยุ่งยากในความคิดของนักศึกษา (ก.)
- (11) จากการวิจัยจึง(อาจ)กล่าวได้ว่าสภาพสังคมและวัฒนธรรมในแต่ละยุคสมัยเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งที่มีอิทธิพลในการสร้างและเปลี่ยนแปลงระบบความคิดของผู้ใช้ภาษา (ก.)
- (12) กรณีไปโอฟิล์มของเข็วราไม่ต้องการความเข้มข้นของสารที่สูงขึ้นในการทำลาย(อาจ)เป็นเพราะเส้นใยกระดาษของไส้กรองดูดซับสารมาเชื้อไว้ภายในและคงเหลืออยู่แม้ได้ล้างแผ่นไส้กรองแล้วจึงส่งผลให้คงประสิทธิภาพการฆ่าเชื้อไว้ได้ (ว.)

การเปรียบเทียบด้วยคำช่วยกริยา *อาจ* อีกกลุ่มหนึ่งอยู่ในรูปของ “*อาจจะ* + คำกริยา” เช่น *อาจจะ*แก้ไข *อาจจะ*ไม่สามารถ และ *อาจจะ*เกี่ยวข้อง ในตัวอย่าง (13-15)

- (13) ปัญหาลักษณะนี้(อาจจะ)แก้ไขด้วยการฝึกออกเสียงคำนั้นๆ ให้ชัดเจนถูกต้องร่วมกับการฝึกเขียนเพื่อให้ผู้เรียนจดจำเสียงและรูปเขียนได้แม่นยำยิ่งขึ้น (ค.)
- (14) ผลการศึกษา(อาจจะ)ไม่สามารถเป็นตัวแทนมุมมองต่อความตายในสังคมวัฒนธรรมได้ทั้งหมด (ก.)
- (15) ความแตกต่างที่เกิดขึ้นระหว่างปาล์มน้ำมันซึ่งปลูกในพื้นที่น้ำร้างกับปาล์มน้ำมันในพื้นที่เหมาะสม(อาจจะ)เกี่ยวข้องกับสภาพแวดล้อม แสงแดด ปริมาณน้ำ คุณภาพของดินแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน (ว.)

เนื่องจากคำช่วยกริยา *อาจ* ถูกนำมาใช้ในการเปรียบเทียบค่อนข้างมากในฐานที่ข้อมูลที่นำมาศึกษา จึงได้แยกความถี่ของ *อาจ* และ *อาจจะ* ไว้ให้เห็นอย่างชัดเจนในตาราง 3 และเมื่อเปรียบเทียบความถี่โดยรวมในบทความวิจัย 3 ศาสตร์สาขาดังแสดงในตาราง 3 พบว่าทั้งสองรูปคือ *อาจ* และ *อาจจะ* ปรากฏในบทความวิจัยทางภาษาศาสตร์มากที่สุดคือ 2.69 คำ ต่อ 1,000 คำ รองลงไปคือ งานวิจัยวิทยาศาสตร์ และ ด้านครุศาสตร์ ซึ่งมีความถี่ในปริมาณที่ใกล้เคียงกันคือ 2.09 และ 2.04 คำ ต่อ 1,000 คำตามลำดับ

ส่วนการใช้คำว่า *คง* เป็นรูปเปรียบเทียบเฉพาะในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์เท่านั้น โดย *คง* เป็นคำช่วยกริยา บอกลักษณะคาดคะเน เช่น *คง*จะเป็นเช่นนั้น *คง*มาแล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 223) ดังแสดงในตัวอย่าง (16) และในตัวอย่าง (8ก) ข้างต้น

- (16) ความเกรงใจนับว่าเป็นหัวข้อใหม่สำหรับวิชาปฏิบัติศาสตร์ที่(คง)ต้องมีการศึกษาเพิ่มเติมอีกมากกว่าที่เราจะทราบถึงคุณลักษณะต่างๆ ในรายละเอียด (ก.)

ตารางที่ 3 ความถี่ของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำช่วยกริยาที่ปรากฏในบทความวิจัย 3 ศาสตร์

คำช่วยกริยา	ครุศาสตร์		ภาษาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ
อาจ	42	1.71	53	1.95	39	1.85
อาจ(จะ)	8	0.33	16	0.59	5	0.24
คง	0	0.00	4	0.15	0	0.00
รวม	50	2.04	73	2.69	44	2.09

4.1.2 คำวิเศษณ์

รูปเบี่ยงบังที่พบอีกส่วนหนึ่งเป็นคำวิเศษณ์ ได้แก่ คำว่า *ค่อนข้าง* *มัก* *ดูจะ* *ส่วนใหญ่* *บาง* *น่า* และ *พอที่จะ* ซึ่งการปรากฏและความหมายของคำเหล่านี้ช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำได้เช่นกันแต่จะไม่กระทบหรือเปลี่ยนแปลงประพจน์ของถ้อยคำ ซึ่งคำว่า *ค่อนข้าง* เป็นคำวิเศษณ์มีความหมายว่า หนักหรือกระตือรือร้นไปทางใดทางหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 236) คำว่า *มัก* เป็นคำวิเศษณ์ มีความหมายว่า โดยมาก ค่อนข้าง เหนือ ๆ เช่น มักมีอันเป็นไปต่าง ๆ มักเป็นคนขี้ลืม (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 895) คำว่า *ดูจะ* ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์เช่นกันและมีความหมายว่า คงจะ น่าจะ เช่น ดูจะเกินไปแล้ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 441) คำว่า *ส่วนใหญ่* ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ตามเกณฑ์ของพระยาอุปกิตศิลปสาร (2545) และให้ความหมายบอกปริมาณ ในลักษณะที่คลุมเครือหรือไม่ชัดเจนว่ามีจำนวนเท่าใด และคำว่า *บาง* ที่เป็นคำวิเศษณ์ใช้ประกอบหน้านามความหมายว่า ไม่ใช่ทั้งหมด คือเป็นส่วนย่อยหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของส่วนรวม เช่น บางคน บางพวก บางถิ่น บางสิ่ง บางที (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 667) คำเหล่านี้ทำหน้าที่ยเบี่ยงบังหรือสร้างความคลุมเครือ และมีส่วนช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวประพจน์ในบางถ้อยคำได้ดังแสดงในตัวอย่าง (17-21)

- (17) จากผลการศึกษาพบว่า นักศึกษา(*ค่อนข้าง*)มีปัญหาในการเขียนหน่วยเสียงสระเดี่ยว ดังจะเห็นได้จากการใช้หน่วยเสียงสระเดี่ยวเสียงยาวแทนหน่วยเสียงสระเดี่ยวเสียงสั้น (ค.)
- (18) นักศึกษาสหวิทยาการ ชั้นปีที่ 3 ใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง สาเหตุน่าจะเกิดจากการที่นักศึกษา(บางส่วน)ยังขาดแรงจูงใจในการที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนเจ้าของภาษา (ค.)
- (19) ผู้วิจัยพบว่า(*ส่วนใหญ่*)นักเรียนหญิงจะตั้งใจฟังสิ่งที่ครูพูด มีความกระตือรือร้นที่จะตอบคำถามของครูและเป็นผู้ถามคำถามกับครูมากกว่านักเรียนชาย (ภ.)
- (20) ส่วนวิจัยนี้(*ส่วนใหญ่*)ที่ไม่เป็นรูปแบบเฉพาะก็ทำให้การปรากฏของการกรอกรของคำนามที่หายไป(*ดูจะ*)มีหลากหลายหน้าที่ในประโยค (ภ.)
- (21) ไฮโดรคาร์บอนที่จุลินทรีย์นำไปใช้ในการเจริญได้ดี(*มัก*)มีอะตอมคาร์บอน 10-18 (C 10-C18) (ว.)

ส่วนคำว่า *น่า* และ *พอ(ที่)จะ* นั้น คำว่า *น่า* พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานระบุว่า เป็นคำวิเศษณ์ มีความหมายว่า ควร เช่น น่าจะทำอย่างนั้น น่าจะเป็นอย่างนี้; ชวนให้, ทำให้ออยากจะ เช่น น่ากิน น่าอยู่ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 617) ส่วนคำว่า *พอ(ที่)จะ* เป็นคำวิเศษณ์ มีความหมายว่าควรที่จะ เช่น พอที่จะได้ เลยไม่ได้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 823) แต่พบว่าในบางบริบททั้งสองคำนี้ถูกใช้เพื่อเบี่ยงบังหรือเพื่อลดความมั่นใจของผู้เขียนบทความวิจัย ในการกล่าวประพจน์ของถ้อยคำลงในระดับหนึ่ง และคำว่า *น่า* มักปรากฏร่วมกับคำว่า *จะ* ดังแสดงในตัวอย่าง (22-24)

- (22) การที่นักศึกษาใช้กลวิธีเหล่านี้อยู่ในระดับมาก(น่าจะ)มีสาเหตุมาจากการที่นักศึกษารับรู้และเข้าใจว่ากลวิธีเหล่านี้มีความสำคัญและนำไปสู่ความสำเร็จในการออกเสียงอย่างเห็นได้ชัด (ค.)
- (23) การศึกษาคำนี้ทำให้(พอจะ)เห็นความแตกต่างระหว่างทำเนียบภาษาสองกลุ่มคือ ทำเนียบภาษาที่มีการปรากฏคุณาณุประโยคหลากหลายชนิดกับทำเนียบภาษาที่มีการปรากฏคุณาณุประโยคแบบจำกัด (ภ.)
- (24) นักศึกษาพยาบาลจึงเป็นนักศึกษาที่ได้รับการคาดหวังว่า(น่าจะ)มีความรู้เรื่องโรคและการปฏิบัติตัวแตกต่างจากนักศึกษาหลักสูตรอื่นๆ (ว.)

เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในการปรากฏของคำวิเศษณ์เหล่านี้ (ดังแสดงในตาราง 4) พบว่า *มัก* มีความถี่สูงสุดในบทความวิจัยทั้ง 3 สาขาโดยเฉพาะในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ (1.07 คำต่อ 1,000 คำ) รองลงไปคือคำว่า *น่า(จะ) ค่อนข้าง ส่วนใหญ่ พอ(ที่)จะ บาง และ ดูจะ* ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบความถี่โดยรวมพบว่ารูปเบี่ยงบังที่เป็นคำวิเศษณ์ถูกใช้มากที่สุด ในบทความด้านภาษาศาสตร์ (2.08 คำ ต่อ 1,000 คำ) ในขณะที่พบความถี่เพียง 0.93 และ 0.81 คำ ต่อ 1,000 คำ ในบทความวิจัยด้านครุศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ตามลำดับ

ตารางที่ 4 ความถี่ของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำวิเศษณ์ที่ปรากฏในบทความวิจัย 3 ศาสตร์

คำวิเศษณ์	ครุศาสตร์		ภาษาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ
มัก	8	0.33	29	1.07	5	0.24
น่า	4	0.16	10	0.37	3	0.14
ค่อนข้าง	4	0.16	7	0.26	3	0.14
ส่วนใหญ่	3	0.12	1	0.04	5	0.24
พอ(ที่)จะ	2	0.08	1	0.04	1	0.05
บาง	2	0.08	7	0.26	0	0.00
ดูจะ	0	0.00	1	0.04	0	0.00
รวม	23	0.93	56	2.08	17	0.81

4.1.3 คำกริยา

รูปเบี่ยงบังที่เป็นคำกริยาที่พบในข้อมูลของงานวิจัยชิ้นนี้ ได้แก่ *คาด(ว่า)* *คาดเดา* *อนุมาน* เป็น *ได้* *มอง(ว่า)* และ *เห็น(ว่า)* ซึ่งผู้เขียนใช้คำเหล่านี้ช่วยสร้างความคลุมเครือให้กับถ้อยคำที่กล่าวไป ดังแสดงในตัวอย่าง (25-28) ซึ่ง คำว่า *อนุมาน* เป็นคำกริยา มีความหมายว่าคาดคะเนตามหลักเหตุผล (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1370) คำว่า *เป็นได้* เป็นคำกริยาเช่นกัน มีความหมายว่า อาจ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 753) คำว่า *คาด* เป็นคำกริยา มีความหมายว่านึกไว้ หมายถึง มักใช้เข้าคู่กับคำ 'คะเน' หรือ 'หมาย' เป็นคาดคะเน คาดหมาย (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 255)

- (25) ในฐานะผู้สอนภาษาไทยให้แก่ชาวต่างชาติ หากเป็นไปได้ควรศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบ (Contrastive Analysis) ระหว่างระบบเสียงในภาษาไทยกับภาษาแม่ของผู้เรียนเพื่อนำไปสู่การอธิบายความคล้ายคลึงและความแตกต่างของภาษาทั้งสอง รวมไปถึงการทำนายปัญหาที่ (*คาดว่า*)จะเกิดขึ้นในการเรียน (ค.)
- (26) เมื่อพิจารณาผลการศึกษาในงานวิจัยนี้ในภาพรวมไปพร้อมกับทฤษฎีภาษาสุภาพสามารถ(*อนุมาน*)ได้ว่าการสื่อสารด้วยกลวิธีสื่อเจตนา(กลวิธีที่ 4)เท่านั้นที่ถือเป็นการกระทำที่สมเหตุสมผล (ภ.)
- (27) ดังนั้นชื่อของบุตรที่เป็นชื่อสถานที่ ชื่อบุคคล หรือชื่อสัตว์ ดอกไม้ ผลไม้ ขนม(ก็อาจจะ *คาดเดา*)ได้ว่า ผู้เป็นมารดาเป็นบุคคลสำคัญในการตั้งชื่อให้บุตรตนเองมากกว่าผู้เป็นบิดา(ก็เป็นได้) (ภ.)
- (28) จากข้อมูลทางสเปกโทรสโกปีที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสามารถทำนายโครงสร้างที่ (*คาดว่า*)จะได้และสูตรทางเคมีของสารประกอบเชิงซ้อนโลหะคู่ FeII-FeII (ว.)

ส่วนคำว่า *มอง(ว่า)* และ *เห็น(ว่า)* มักปรากฏร่วมกับคำนามที่ทำหน้าที่ประธานของประโยค เช่น คำว่า *ผู้วิจัย* *ผู้เชี่ยวชาญ* โดย *มอง* เป็นคำกริยา มีความหมายว่า คาดคะเน เหตุการณ์ล่วงหน้าได้ถูกต้องหรือใกล้เคียง โดยอาศัยเหตุผลหรือประสบการณ์ เป็นต้น (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 888) และ *เห็น* เป็นคำกริยา มีความหมายว่า ปรากฏแก่ใจ คิดรู้ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1343) ซึ่งการปรากฏของคำเหล่านี้มีส่วนช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำได้ในหลายบริบท โดยช่วยให้ถ้อยคำที่กล่าวออกไปเป็นเพียงมุมมองหรือความคิดเห็นเท่านั้นยังไม่ใช้ความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ดังจะเห็นได้ในตัวอย่าง (29-31)

- (29) (ผู้วิจัยเห็น)งานวิจัยนี้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาได้ดังนี้ (ค.)

- (30) (ผู้วิจัยเห็นว่า)การใช้ภาษาในด้านการใช้คำที่เป็นจุดเด่นของสรจักร ศิริบริรักษ์คือการใช้คำกริยาที่แสดงอาการ (ภ.)
- (31) (ผู้เชี่ยวชาญทางด้านพัฒนาการทางสมองมองว่า)มนุษย์เราควรมีการฝึกใช้ร่างกายสลับซีกเพื่อเป็นการพัฒนาศักยภาพของสมองและการสั่งงานของร่างกายให้ดีขึ้น (ว.)

เมื่อเปรียบเทียบความถี่ในบทความวิจัยจากทั้งสามศาสตร์สาขา (ดังแสดงในตาราง 5) พบว่ารูปเบี่ยงบังที่เป็นคำกริยาปรากฏมากที่สุดในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ (0.51 คำต่อ 1,000 คำ) รองลงไปที่บทความด้านครุศาสตร์ (0.28 คำต่อ 1,000 คำ) และน้อยที่สุดในบทความวิทยาศาสตร์ (0.19 คำต่อ 1,000 คำ) โดยคำกริยาที่ได้รับการนิยมใช้มากกว่า คือคำว่า *มอง(ว่า)* *เห็น(ว่า)* *คาด(ว่า)* ในขณะที่มีการใช้คำกริยา *เป็นได้* และ *อนุমান* น้อยกว่ามาก และพบเฉพาะในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์แต่ไม่พบในบทความวิจัยด้านครุศาสตร์และวิทยาศาสตร์เลย

ตารางที่ 5 ความถี่ของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำกริยาที่ปรากฏในบทความวิจัย 3 ศาสตร์

คำกริยา	ครุศาสตร์		ภาษาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ต่อ 1,000 คำ
มอง	3	0.12	4	0.15	1	0.05
เห็น	1	0.04	6	0.22	0	0.00
คาด	3	0.12	1	0.04	3	0.14
เป็นได้	0	0.00	2	0.07	0	0.00
อนุমান	0	0.00	1	0.04	0	0.00
รวม	7	0.28	14	0.52	4	0.19

4.1.4 คำนาม

ในส่วนของการเบี่ยงบังด้วยคำนาม พบการใช้คำนามคำว่า *แนวโน้ม* และ *โอกาส* ซึ่งในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานระบุว่า *แนวโน้ม* เป็นคำนามมีความหมายว่า แนวทางที่น่าจะเป็นไปในทางใดทางหนึ่ง (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 645) และคำว่า *โอกาส* เป็นคำนามมีความหมายว่า ช่องทาง เวลาที่เหมาะสม จังหวะ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 1440) ซึ่งการปรากฏของคำเหล่านี้พบว่าช่วยลดความมั่นใจในการกล่าวถ้อยคำของผู้เขียนได้แต่ไม่มีผลต่อประพจน์ของถ้อยคำ ซึ่งคำนาม *แนวโน้ม* และ *โอกาส* มักปรากฏร่วมกับคำกริยา มี ดังแสดงในตัวอย่าง (32-34)

- (32) เนื่องจากแยกประโยคที่ถูกออกจากประโยคที่ผิดได้น้อยโดยเฉพาะอย่างยิ่งหน่วยสร้างกริยา
 เรียงพื้นฐานที่แสดงผลลัพธ์(มี**แนวโน้ม**ที่จะ)สร้างความสับสนแก่ผู้เรียนได้มากที่สุด (ค.)
- (33) หากพยางค์สุดท้ายของชื่อเป็นพยางค์ปิดแบบกัก(มี**แนวโน้ม**ว่า)โครงสร้างพยางค์ของพยางค์
 ก่อนสุดท้ายเป็นพยางค์เปิด เช่น ชมพูนุท มโนรัตน์ เสาวลักษณ์ สิณีนาฏ (ภ.)
- (34) ระดับการเรียนรู้ในชั้นแรกอยู่ในระดับที่สูง(มี**โอกาส**)จะถ่ายโยงการเรียนรู้ทางบวกที่มากขึ้น
 จะเห็นได้จากการที่เริ่มฝึกด้วยการตีลูกหลังมือก่อน (ว.)

เมื่อพิจารณาที่ความถี่ในการปรากฏในบทความวิจัยจากทั้ง 3 ศาสตร์สาขา (ดังแสดง
 ในตาราง 6) พบว่า ความถี่สูงสุดของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำนามอยู่ในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์
 (0.44 คำ ต่อ 1,000 คำ) รองลงไปคือด้านวิทยาศาสตร์ (0.29 คำต่อ 1,000 คำ) และครุศาสตร์
 (0.12 คำ ต่อ 1,000 คำ) ตามลำดับ โดยพบว่าคำว่า **แนวโน้ม** มีผู้นิยมใช้มากที่สุด รองลงไป
 คือคำว่า **โอกาส**

ตารางที่ 6 ความถี่ของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำนามที่ปรากฏในบทความวิจัย 3 ศาสตร์

คำนาม	ครุศาสตร์		ภาษาศาสตร์		วิทยาศาสตร์	
	ความถี่	ความถี่ ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ ต่อ 1,000 คำ	ความถี่	ความถี่ ต่อ 1,000 คำ
แนวโน้ม	3	0.12	12	0.44	5	0.24
โอกาส	0	0.00	0	0.00	1	0.05
รวม	3	0.12	12	0.44	6	0.29

4.2 หน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยภาษาไทย

การวิเคราะห์หน้าที่ของรูปเบี่ยงบังทำโดยวิเคราะห์บริบทการใช้รูปเบี่ยงบังของ
 ผู้เขียนบทความวิจัย และจากข้อมูลที่รวบรวมมาพบการใช้รูปเบี่ยงบังเพื่อลดความชัดเจนของ
 ถ้อยคำหรือความมั่นใจของผู้เขียนใน 6 บริบท ได้แก่ ในการเขียนสรุปผลการวิจัย การเขียน
 เพื่อตีความผลการวิจัย การแสดงความความคิดเห็นเชิงวิชาการของผู้เขียน การนำเสนอ
 แนวทางในการทำวิจัยในอนาคต การกล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัย และการแนะนำประโยชน์
 ของงานวิจัยแก่ผู้อ่าน ดังจะได้แสดงรายละเอียดของแต่ละหน้าที่พร้อมตัวอย่างในลำดับถัดไป

ในบริบทการเขียนสรุปผลการวิจัย ผู้เขียนบางท่านเขียนผลการวิจัยหลักอีกครั้งในส่วน
 อภิปรายผล เพื่อสรุปหรือเพื่อตอบคำถามวิจัยของตนเอง และจากข้อมูลพบว่ามีการใช้รูปเบี่ยงบัง
 ในบริบทนี้ด้วย เช่น การใช้คำว่า *อาจ* ในตัวอย่าง (35)

- (35) (อาจ)สรุปได้ว่า มโนอุปลักษณ์ชีวิตในหนังสือธรรมะทำให้เห็นมุมมองเกี่ยวกับชีวิตตามแนวทางพระพุทธศาสนา 5 ประการ ได้แก่... (ภ.)

ในบริบทการเขียนตีความผลการวิจัย ผู้เขียนส่วนใหญ่จะมีการเขียนอธิบายหรือตีความว่า ผลการวิจัยของตนสะท้อนให้เห็นสิ่งใด หรือเป็นเพราะเหตุใดจึงได้ผลการวิจัยออกมาเช่นนั้น เอาไว้ในส่วนสรุปและอภิปรายผลของบทความการวิจัย ซึ่งเนื้อหาในส่วนนี้เป็นส่วนที่ผู้เขียนต้องแสดงความคิดเห็น มุมมอง รวมถึงความรู้ของตนออกไป การใช้รูปแบบข้างนี้จึงมีส่วนช่วยในการลดน้ำหนักถ้อยคำ และลดความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นตามมาจากการกล่าวถ้อยคำได้ เช่น การใช้คำว่า *น่าจะ อาจ อาจ* จะ ในตัวอย่าง (36-38)

- (36) จากผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาศรีวิชัย ชั้นปีที่ 3 ใช้กลวิธีการเรียนการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยเฉลี่ยในระดับปานกลาง สาเหตุ(น่าจะ)เกิดจากการที่นักศึกษาบางส่วนยังขาดแรงจูงใจในการที่จะออกเสียงภาษาอังกฤษให้เหมือนเจ้าของภาษา (ค.)
- (37) ผลการวิจัยในส่วนนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของจริญญาที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีอายุน้อยมีแนวโน้มการตั้งชื่อเป็นภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ทั้งนี้(อาจ)เป็นเพราะช่วงเวลาในการทำวิจัยที่แตกต่างกัน หรือความแตกต่างของกลุ่มประชากร หรือ(อาจจะ)เป็นไปได้ว่าความนิยมในการตั้งชื่อเล่นภาษาอังกฤษยังคงมีอยู่แต่(อาจจะ)เป็นชื่อที่มีเพียงหนึ่งพยางค์เท่านั้น เช่น พอล (Paul) บอล กอล์ฟ ไมค์ โบว์ เบล (Bell) แอน โรส ฟิงค์ เป็นต้น (ภ.)
- (38) ภาวะซึมเศร้าในการศึกษาครั้งนี้ไม่สามารถทำนายภาวะอ่อนล้าของผู้ป่วยเด็กโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวที่ได้รับการรักษาด้วยยาเคมีบำบัดได้ ทั้งนี้(อาจ)เนื่องมาจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ไม่มีภาวะซึมเศร้าเกิดขึ้น (ว.)

ในบริบทการแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเชิงวิชาการของผู้เขียน พบว่าผู้เขียนบทความวิจัยบางท่านใช้รูปแบบข้างนี้เมื่อเขียนแสดงความคิดเห็นส่วนตัวเชิงวิชาการไว้ในส่วนสรุปและอภิปรายผล ซึ่งการแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการเป็นส่วนของการเขียนที่แสดงถึงความรอบรู้ในศาสตร์ของผู้วิจัย ผู้เขียนจึงต้องเขียนอย่างระมัดระวังเพื่อลดความเสียหายที่อาจจะเกิดตามมาหรือเพื่อแสดงความสุภาพ ความอ่อนน้อมถ่อมตนต่อผู้ที่เกี่ยวข้องกับประเด็นหรือแนวคิดทฤษฎีที่กล่าวถึง ดังจะเห็นได้จากการใช้คำว่า *เห็นว่า* และ *อาจ* แสดงในตัวอย่าง (39) ซึ่งมีการกล่าวถึงนักวิจัยท่านอื่นด้วย

- (39) นอกจากนี้ งานวิจัยเรื่องชุดกริยา (น่าจะ)เป็นคำตอบต่อประเด็นปัญหาจากงานวิจัยที่ผ่านมา เป็นต้นว่าการวิเคราะห์คุณสมบัติทางอรรถศาสตร์ที่ใช้เกณฑ์มากกว่าหนึ่งเกณฑ์ซึ่งมีความซ้ำซ้อนกัน เช่น กิ่งกาญจน์ เทพกาญจนา (2549) ใช้ทั้งเกณฑ์ที่เป็นความสัมพันธ์ของกริยา 2 ตัว และเกณฑ์ที่เป็นลักษณะของเหตุการณ์ (ภ.)

ในบริบทการเขียนให้คำแนะนำเกี่ยวกับแนวทางการทำวิจัยในอนาคต พบว่ารูปเบี่ยงบังช่วยให้ผู้เขียนกล่าวคำแนะนำได้ในลักษณะของการให้ทางเลือกแก่ผู้อ่าน มากกว่าที่จะเป็นการสั่งให้ผู้อ่านไปทำวิจัยตามที่แนะนำไว้ ดังแสดงในตัวอย่าง (40-42) ที่มีคำว่า *อาจ* และ *อาจจะ* ปรากฏอยู่ด้วย

- (40) หากพื้นที่ที่เก็บข้อมูลเป็นโรงเรียนในภาคอื่นๆ ของประเทศ ก็(อาจจะ)เป็นเรื่องน่าสนใจว่า ผลที่ได้จะเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร (ค.)
- (41) งานวิจัยในอนาคต(อาจ)ค้นคว้าถึงความเชื่อมโยงระหว่างความสุขภาพและความเกรงใจต่อไป ได้อีกนานใน 2 มุมมอง (ภ.)
- (42) จากข้อมูลวิจัยที่ได้ ทำให้ทราบถึงความชุกของการไต่ยนบกพร่องในผู้สูงอายุ เขตชุมชนเมือง ในจังหวัดมหาสารคาม และทำให้ทราบถึงขนาดของปัญหาดังกล่าวทำให้เกิดคำถามขึ้นว่าในเขต ชุมชนชนบทหรือในเขตอำเภออื่นๆ ที่ไม่ใช่อำเภอเมืองนั้น จะมีความชุกของการไต่ยนบกพร่อง เป็นเท่าไร จึง(อาจจะ)ดำเนินการวิจัยในลักษณะดังกล่าวโดยลงพื้นที่ไปในเขตชนบทอำเภออื่น (ว.)

ในบริบทการกล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัย พบว่าผู้เขียนบทความวิจัยบางท่าน กล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัยของตนไว้ในส่วนสรุปและอภิปรายผลการวิจัย แม้หลายท่าน กล่าวไว้แบบตรงไปตรงมาแต่ก็พบมีผู้ใช้รูปเบี่ยงบังในบริบทนี้ด้วยเช่นกัน ดังแสดงในตัวอย่าง (43) ที่มีคำว่า *อาจจะ* ปรากฏอยู่

- (43) ขอบเขตข้อมูลหนังสือธรรมะที่ผู้วิจัยคัดเลือกมาศึกษาอยู่ในช่วงเวลา 20 ปี น่าจะทำให้เห็น ภาพรวมของมุมมองความตายในปริศนาหนังสือธรรมะในปัจจุบันได้ อย่างไรก็ตามผลการศึกษา (อาจจะ)ไม่สามารถเป็นตัวแทนมุมมองต่อความตายในสังคมวัฒนธรรมได้ทั้งหมด (ภ.)

ในบริบทการเขียนแนะนำประโยชน์ของงานวิจัย พบการใช้รูปเบี่ยงบังเพื่อลดน้ำหนัก ถ้อยคำรวมอยู่ด้วย ซึ่งรูปเบี่ยงบังมีส่วนช่วยทำให้ประโยชน์ของงานวิจัยที่กล่าวถึงเป็นเพียง ข้อเสนอหรือทางเลือกให้ผู้อ่านได้พิจารณา ไม่ใช่การยึดเยียดสาระประโยชน์หรือการสั่งให้ผู้อ่าน ปฏิบัติตาม ดังแสดงในตัวอย่าง (44-46)

- (44) ผู้สอนก็ควรหมั่นทดสอบการออกเสียงของผู้เรียนโดย(อาจ)ให้ฝึกออกเสียงแต่ละหน่วยเสียง หรือให้ฝึกอ่านข้อความภาษาไทยสั้นๆ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาการออกเสียงของผู้เรียนแต่ละคน (ค.)

- (45) มโนอุปถัมภ์ชีวิตในหนังสือแนะนำการดำเนินชีวิตเหล่านี้ ก็(อาจ)ช่วยให้ผู้อ่านเกิดกำลังใจ ในการจัดการแก้ไขอุปสรรคปัญหาในชีวิตได้ส่วนหนึ่ง ทั้งนี้หากผู้อ่านเรียนรู้และเลือกรับ คำแนะนำเกี่ยวกับการดำเนินชีวิตที่ประกอบด้วยเหตุผลหรือใช้วิจารณ์ญาณไปประยุกต์ใช้ในการ ดำเนินชีวิตอย่างเหมาะสมก็(อาจ)ทำให้สามารถดำเนินชีวิตในสังคมนี้ได้อย่างมีความสุข (ภ.)
- (46) การนำแนวคิดที่เป็นการให้บริการทางสุขภาพแบบเชิงรุกนี้ไปประยุกต์ใช้ในการดูแลผู้สูงอายุ ในด้านอื่นๆ เช่น การตรวจคัดกรองโรคต่างๆ ที่มักพบในผู้สูงอายุ(น่าจะ)มีประโยชน์และช่วยให้ คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุดีขึ้น สามารถใช้ชีวิตได้อย่างมีความสุข ส่งผลดีต่อสังคมและ ประเทศชาติต่อไป (ว.)

5. สรุปและอภิปรายผล

งานวิจัยนี้มีมุ่งศึกษาจำแนกรูปเบี่ยงบั้งระดับคำ และหน้าที่ของรูปเบี่ยงบั้งในบทความ วิจัยด้านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ 2 สาขาย่อย ได้แก่ คุรุศาสตร์และภาษาศาสตร์ จาก การวิเคราะห์ข้อมูลพบบรรูปเบี่ยงบั้งหลายรูปที่อาจจำแนกตามคุณสมบัติทางไวยากรณ์ได้เป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มคำช่วยกริยา ได้แก่ *อาจ คง* กลุ่มคำวิเศษณ์ ได้แก่ *ค่อนข้าง มัก ดูจะ ส่วนใหญ่ บาง นำ พอ(ที่)จะ* กลุ่มคำกริยา ได้แก่ *อนุมาน คาด คาดเดา เป็นได้ เห็น(ว่า) มอง(ว่า)* และกลุ่ม คำนาม ได้แก่ *โอกาส และ แนวโน้ม*

ผลการวิจัยที่พบสอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้าที่พบว่า ส่วนอภิปรายผลเป็นส่วนประกอบ ของบทความวิจัยที่มีรูปเบี่ยงบั้งปรากฏอยู่ค่อนข้างมาก (Hyland, 1994, 1995, 1996, 1998; Martin-Martin, 2008) และรูปเบี่ยงบั้งนั้นมีหลากหลายและอาจมีคุณสมบัติทางไวยากรณ์หรือ โครงสร้างแบบใดก็ได้ขึ้นอยู่กับบริบทที่ถูกใช้ (Darian, 1995; Martin-Martin, 2008) และสอดคล้อง กับที่ไฮแลนด์ (Hyland, 2005) พบว่ารูปเบี่ยงบั้งระดับคำที่พบบ่อยมักอยู่ในรูปของคำช่วยกริยา คำกริยา คำวิเศษณ์ คำนาม และคำคุณศัพท์ และสอดคล้องกับรูปเบี่ยงบั้งที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2557) กล่าวไว้หลายรูป เช่น *โอกาส แนวโน้ม อาจ นำ คง มัก* แม้จะมีวิธีการจัดประเภทของ รูปเบี่ยงบั้งที่ต่างกัน

อย่างไรก็ตาม งานวิจัยนี้ไม่พบรูปเบี่ยงบั้งที่เป็นคำคุณศัพท์ และไม่พบตัวอย่างการใช้ คำช่วยกริยา *สามารถ* ในการเบี่ยงบั้ง ซึ่งอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2557) พบตัวอย่างการใช้คำนี้ ของนักวิชาการเพื่อเบี่ยงบั้งในการเขียนบทความวิจัยในฐานะข้อมูลที่ใช้ศึกษา คำว่า *สามารถ* อาจเทียบเคียงได้กับ *could* ในภาษาอังกฤษที่ถูกพบว่าทำหน้าที่เป็นรูปเบี่ยงบั้งได้ในหลายบริบท (Vartala, 1999; Hyland, 1996, 2005; Prasithratsint, 2015) ซึ่งการที่ไม่พบในงานวิจัยนี้อาจ เป็นเพราะฐานข้อมูลที่มีขนาดเล็ก แนวทางการวิเคราะห์ที่แตกต่าง หรือความแตกต่าง ระหว่าง ภาษาไทยกับภาษาอังกฤษ นอกจากนี้ดูเหมือนว่า *สามารถ* ในข้อมูลภาษาไทยที่รวบรวมมาจะ ทำหน้าที่แสดงความเด่นชัด (booster) หรือเพิ่มความมั่นใจในการกล่าวประพจน์ของถ้อยคำ

มากกว่าที่จะสร้างความคลุมเครือหรือช่วยลดความมั่นใจของผู้เขียน ดังแสดงในตัวอย่าง (47-49) ซึ่งพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน (2556, น. 1218) กล่าวว่า *สามารถ* เป็นคำช่วยกริยาบอกว่ามีคุณสมบัติที่จะทำได้ เช่น *เราสามารถเดินได้ชั่วโมงละ 5 กิโลเมตร เพื่อนฉันสามารถขี่จักรยานได้ลวดได้*

- (47) ผลการศึกษาในภาพรวมของงานวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่าครูแนะแนวใช้กลวิธีสื่อสารที่หลากหลายในการให้คำปรึกษาแก่นักเรียน (ค.)
- (48) ผลการศึกษสามารถจำแนกให้เห็นลักษณะทางเสียงที่เกิดกับชื่อของเพศหญิงและเพศชายได้อย่างชัดเจน (ภ.)
- (49) จากการศึกษาทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่ามะม่วงพันธุ์สามปีทีแก่เต็มที่เหมาะสมต่อการเก็บเกี่ยวควรมีความถ่วงจำเพาะ 1.00-1.015 มีความเป็นกรดเบสเฉลี่ย 3.50 (ว.)

อย่างไรก็ตาม ข้อมูลที่รวบรวมมาในงานวิจัยนี้อาจมีปริมาณน้อยเกินไปและเป็นการรวบรวมมาจากบทความวิจัยจากสามศาสตร์สาขาวิชาเท่านั้น การเบี่ยงบังหรือการแสดงความคิดเห็นด้วยคำว่า *สามารถ* จึงอาจต้องการงานวิจัยที่มาศึกษาต่อยอดต่อไปในอนาคต

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่ารูปเบี่ยงบังบางรูปมักปรากฏร่วมกับคำบางคำอยู่บ่อยครั้ง การปรากฏร่วมจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจเพราะนอกจากการพบคำกริยา *มอง(ว่า)* และ *เห็น(ว่า)* จะมักปรากฏร่วมกับคำนามที่ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค เช่น *ผู้วิจัย ผู้เชี่ยวชาญ* และการที่คำนาม *แนวโน้ม* และ *โอกาส* มักปรากฏร่วมกับคำกริยา *มี* แล้วเมื่อมองในมุมของการปรากฏร่วมยังพบตัวอย่างอื่นๆ เพิ่มเติมอีก เช่น คำกริยา *คาด(ว่า)* มักปรากฏร่วมกับคำนาม *การทำนาย* และคำกริยา *ทำนาย* ดังแสดงในตัวอย่าง (25) และ (28) ข้างต้น และคำกริยา คำช่วยกริยา และคำนาม หลายคำมักปรากฏร่วมกับคำแสดงอนาคต เช่น *น่าจะ* *มักจะ* *อาจจะ* และ *มีแนวโน้มที่จะ* ซึ่งการใช้คำว่า *จะ* ที่เป็นคำช่วยกริยาบอกอนาคต (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 307) เช่นนี้อาจสอดคล้องและอธิบายได้ในทำนองเดียวกันกับการใช้คำว่า *will* ในภาษาอังกฤษซึ่งไฮแลนด์ (Hyland, 1998) กล่าวว่า *will* จะมีส่วนช่วยให้ความหมายของคำกริยาที่ปรากฏร่วมกลายเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นในอนาคต และมีส่วนลดความแน่นอนในการเกิดเหตุการณ์นั้นได้ในระดับหนึ่ง จะ ในภาษาไทยก็มีส่วนช่วยลดน้ำหนักของความหมายของคำกริยาหรือคำช่วยกริยาในภาษาไทยลงไปได้ด้วยในระดับหนึ่งเช่นกัน

ในส่วนของบริษัทการแนะนำพบว่ารูปเบี่ยงบัง *มอง(ว่า)* มักปรากฏร่วมกับคำว่า *ควร* ซึ่งเป็นคำวิเศษณ์ที่มีความหมายว่า *เหมาะ* หรือเป็นคำช่วยกริยาในความคล้อยตาม เช่น *ควรกินควรทำ* (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 240) เช่น ในตัวอย่าง (31) *ผู้เชี่ยวชาญทางด้านพัฒนาการทางสมองมองว่า มนุษย์เราควรมีการฝึกใช้ร่างกายสลับซีกเพื่อ...* ที่รูปเบี่ยงบัง *มอง(ว่า)* มีส่วน

ช่วยลดน้ำหนักของการให้คำแนะนำนี้ เพราะคำแนะนำอาจเป็นสิ่งที่ผู้อ่านเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย การเบี่ยงบังจึงมีส่วนช่วยลดความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นแก่ผู้เขียนบทความวิจัยได้ในระดับหนึ่ง การปรากฏร่วมจึงเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่สามารถศึกษาต่อยอดได้ในอนาคต

นอกจากนี้คำกริยาบางคำยังมักปรากฏร่วมกับคำว่า *ความ* ทำให้กลายเป็นนามวลี เช่น การปรากฏร่วมของคำกริยา *เป็นไปได้* กับ *ความ* ในนามวลี *ความเป็นไปได้* ซึ่ง *ความ* เป็นคำนำหน้ากริยาเพื่อแสดงสภาพ เช่น ความตาย ความดี ความชั่ว (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 241) มารวมกับคำ *เป็นไปได้* ซึ่งคำว่า *เป็นไปได้* มีความหมายว่า เป็น ดำเนินไป (ราชบัณฑิตยสถาน, 2556, น. 754) และนามวลีนี้ช่วยลดความชัดเจนในการกล่าวถ้อยคำได้ ดังแสดงในตัวอย่าง (50-51)

- (50) ฉะนั้นจึงมี(ความเป็นไปได้ว่า)การสร้างมโนทัศน์ของผู้พูดภาษาอังกฤษอาจต่างออกไปและความต่างนี้สะท้อนออกมาทางรูปภาษา (ค.)
- (51) นอกจากนั้นยังมี(ความเป็นไปได้ว่า)หากมีการนำแนวคิดเรื่องภาษาสุขภาพแบบต้นตำรับไปประยุกต์การศึกษาการสื่อสารในภาษาที่ไม่ใช่ภาษาตะวันตกเพิ่มมากขึ้นก็(อาจ)ทำให้เกิดแนวคิด ทฤษฎี และกรอบการวิเคราะห์ใหม่ๆ ที่มีรากฐานมาจากสังคมที่ใช้ภาษาเหล่านั้นเอง (ก.)

เนื่องจากการศึกษารูปเบี่ยงบังในระดับวลีอยู่นอกขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้ จึงไม่ได้นำรูปเบี่ยงบังระดับวลีมารวมไว้ แต่นามวลีนี้สอดคล้องกับรูปเบี่ยงบังระดับคำในภาษาอังกฤษคือคำว่า *possibility* ที่พบในงานวิจัยก่อนหน้า (Hyland, 1996, 1998; Martin-Martin, 2008; Petchkij, 2016) การศึกษารูปเบี่ยงบังในภาษาไทยในระดับวลีและโครงสร้างอื่นๆ และการเปรียบเทียบรูปเบี่ยงบังในภาษาไทยกับภาษาอังกฤษจึงเป็นสิ่งที่นักวิจัยที่สนใจอาจศึกษาวิจัยเพิ่มเติมได้ในอนาคต

ในด้านความถี่ของรูปเบี่ยงบัง เมื่อเปรียบเทียบความถี่โดยรวมของรูปเบี่ยงบังในงานวิจัยทั้งสามด้านพบว่า ความถี่ของรูปเบี่ยงบังในบทความด้านครุศาสตร์ (3.38 คำ ต่อ 1,000 คำ) กับด้านวิทยาศาสตร์ (3.38 คำ ต่อ 1,000 คำ) อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน และอยู่ในระดับที่ต่ำกว่าความถี่ของรูปเบี่ยงบังในบทความด้านภาษาศาสตร์ (5.71 คำ ต่อ 1,000 คำ) ซึ่งหากมองว่าภาษาศาสตร์เป็นศาสตร์หนึ่งของมนุษยศาสตร์ผลการวิจัยนี้จะสอดคล้องกับงานวิจัยของ Vazques and Giner (2008) ที่พบว่าความถี่ของรูปเบี่ยงบังที่ปรากฏในบทความวิจัยด้านวิศวกรรมเครื่องกลมีปริมาณน้อยกว่ารูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยด้านการตลาดค่อนข้างมาก นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของนิเวลส์ (Nivales, 2011) ที่พบว่ารูปเบี่ยงบังในงานเขียนประเภทวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทสายชีววิทยามีความถี่ในการปรากฏต่ำที่สุด เมื่อเปรียบเทียบ

กับสายมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 4 สาขาได้แก่ จิตวิทยา รัฐศาสตร์ วารสารศาสตร์ และภาษาอังกฤษ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของวาร์ตทาลา (Varttala, 2001) ที่พบว่าความถี่ของรูปเบี่ยงบังในงานเขียนทางการแพทย์และเทคโนโลยีนั้นน้อยกว่าในงานเขียนทางวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์ถึง 3 เท่า เป็นต้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะงานวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่จำเป็นต้องมีการตีความผลการวิจัยจึงต้องอาศัยรูปเบี่ยงบังมาช่วยในการแสดงว่าสิ่งที่กล่าวเป็นเพียงความคิดเห็น มุมมองของผู้เขียนเท่านั้นยังไม่ใช่ความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์

นอกจากนี้ผลการวิจัยที่ได้ยังแสดงให้เห็นประเด็นที่น่าสนใจอีกสามประการ ประการแรกคือความถี่ที่ใกล้เคียงกันของรูปเบี่ยงบังที่ปรากฏในบทความวิจัยด้านครุศาสตร์กับด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งดูเหมือนจะแสดงลักษณะของผลการวิจัยที่ขัดแย้งกับงานวิจัยก่อนหน้านี้ที่กล่าวมาข้างต้นที่พบรูปเบี่ยงบังในบทความทางวิทยาศาสตร์ต่ำกว่าทางมนุษยศาสตร์ (Vazques & Giner, 2008; Nivales, 2011; Varttala, 2001) ประการที่สองคือหากมองว่างานวิจัยทางครุศาสตร์และภาษาศาสตร์อยู่ในกลุ่มของงานวิจัยทางมนุษยศาสตร์เหมือนกัน การที่ความถี่โดยรวมของรูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์สูงกว่าในบทความวิจัยด้านครุศาสตร์ค่อนข้างมาก ก็ช่วยแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างของการเบี่ยงบังในศาสตร์ที่ใกล้เคียงกันได้ด้วย ประเด็นที่น่าสนใจประการที่สามคือ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าความถี่รวมของรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำวิเศษณ์ในบทความวิจัยด้านภาษาศาสตร์ (2.08 คำ ต่อ 1,000 คำ) มีสัดส่วนความถี่ที่สูงกว่าถึง 2 เท่า เมื่อเปรียบเทียบกับรูปเบี่ยงบังที่เป็นคำวิเศษณ์ในบทความครุศาสตร์ (0.93 คำ ต่อ 1,000 คำ) และวิทยาศาสตร์ (0.81 คำ ต่อ 1,000 คำ) ผลการวิจัยนี้อาจสะท้อนให้เห็นถึงความนิยมในการเลือกใช้รูปเบี่ยงบังของนักวิจัยผู้เขียนบทความวิจัย และเมื่อพิจารณาความถี่ของรูปเบี่ยงบังประเภทอื่นประกอบพบว่านอกจากผู้เขียนบทความวิจัยในสายครุศาสตร์และวิทยาศาสตร์จะไม่นิยมใช้รูปเบี่ยงบังที่เป็นคำวิเศษณ์แล้ว ยังใช้รูปเบี่ยงบังที่เป็นคำนามและคำกริยาน้อยอีกด้วย แต่จะนิยมใช้คำช่วยกริยา *อาจ* และ *คง* เป็นหลัก

ทั้งสามประเด็นนี้อาจสอดคล้องกับสิ่งที่ ครูทซ์และแฮร์เรส (Kreutz & Harres, 1997) ได้กล่าวไว้ว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการเลือกใช้รูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยนั้นมีหลายปัจจัย เช่น ทฤษฎีที่ใช้ตั้งแต่ศาสตร์ก็มีแนวคิดทฤษฎีที่แตกต่างกัน หัวข้อหรือประเด็นที่เขียน ขอบเขตขององค์ความรู้ที่จะนำเสนอ ลักษณะของข้อมูลที่มี และเจตนาของผู้เขียน เป็นต้น การศึกษาเปรียบเทียบการใช้รูปเบี่ยงบังในบทความวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์และมนุษยศาสตร์ และการเปรียบเทียบการใช้รูปเบี่ยงบังในศาสตร์ที่ใกล้เคียงกันในบทความวิจัยภาษาไทยจึงยังต้องการการศึกษาเพิ่มเติมในอนาคต

ในด้านหน้าที่ของรูปเบี่ยงบัง ผลการวิเคราะห์หน้าที่ของรูปเบี่ยงบังในฐานข้อมูลที่น่ามาศึกษาพบการใช้รูปเบี่ยงบังใน 6 บริบท คือ 1) ในการเขียนสรุปผลการวิจัย 2) การเขียนเพื่อตีความผลการวิจัย 3) การแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการของผู้เขียนบทความวิจัย 4) การนำเสนอแนวทางในการทำวิจัยในอนาคต 5) การกล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัย และ 6) การแนะนำประโยชน์ของงานวิจัยแก่ผู้อ่าน ซึ่งการเบี่ยงบังใน 6 บริบทนี้อาจเป็นหลักฐานทางภาษาที่ช่วยแสดงให้เห็นว่ารูปเบี่ยงบังมีส่วนช่วยให้ผู้เขียนสามารถแสดงความคิดเห็นทางวิชาการของตนออกมาได้อย่างระมัดระวังและปลอดภัยมากขึ้น ซึ่งผลการวิจัยบริบทที่ 2, 4, 5 และ 6 สอดคล้องกับงานวิจัยก่อนหน้าที่พบหน้าที่เหล่านี้ในส่วนอภิปรายผลในบทความวิจัยภาษาอังกฤษ (Petchkij, 2016) และบริบททั้ง 6 นี้อาจกล่าวได้ว่าตรงกับรูปแบบหรือองค์ประกอบของการเขียนส่วนสรุปและอภิปรายผลในบทความวิจัย อีกทั้งหน้าที่ของรูปเบี่ยงบังที่พบก็สอดคล้องกับหน้าที่ของรูปเบี่ยงบังที่ได้อ้างถึงไว้ในงานวิจัยอื่นๆ อาทิเช่นการเบี่ยงบังในบริบทแบบที่ 1 จะช่วยแสดงเพียงความเป็นไปได้ของข้อค้นพบจากการทำวิจัย หรือแสดงให้เห็นว่าข้อค้นพบที่ได้จากการวิจัยยังไม่ใช้กฎหรือหลักการที่ตายตัวหรือที่ไม่สามารถโต้แย้งได้ การเบี่ยงบังในบริบทนี้จึงมีส่วนช่วยลดความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นจากการสรุปผลการวิจัยได้ด้วย โดยเฉพาะในกรณีที่ผู้เขียนอาจยังไม่มั่นใจที่จะสรุปผลการวิจัยอย่างชัดเจนเป็นรูปธรรมด้วยหลายเหตุผล เช่นเนื่องจากระเบียบวิธีวิจัยบางด้านยังไม่รัดกุมพอ หรืออาจเป็นเพราะข้อสรุปของงานวิจัยที่ได้บางส่วนขัดกับองค์ความรู้ที่มีอยู่แล้วในศาสตร์ (Hyland, 1996) การเบี่ยงบังจึงมีส่วนช่วยแสดงความอ่อนน้อมถ่อมตน และลดระดับการทำทนายองค์ความรู้เดิมที่มีอยู่แล้วในศาสตร์ได้ด้วย (Prince, Frader, & Bosk, 1982)

การเบี่ยงบังในบริบทที่ 2 สอดคล้องกับคำเขียน (Khamkhen, 2014) ที่พบว่าผู้เขียนมักใช้รูปเบี่ยงบังเมื่อเขียนตีความผลการวิจัย ซึ่งรูปเบี่ยงบังที่ปรากฏในบริบทนี้จะช่วยแสดงให้เห็นว่าการศึกษาตีความผลการวิจัยเป็นเพียงความคิดเห็น มุมมองหรือความเชื่อของผู้เขียนเท่านั้นยังไม่ใช้ความจริงที่ตายตัว (Hyland, 1996) และอาจช่วยโน้มน้าวให้ผู้อ่านเห็นด้วยและยอมรับการตีความนั้นได้ง่ายขึ้น (Hyland, 1998) ในส่วนของการเบี่ยงบังเมื่อผู้เขียนแสดงความคิดเห็นเชิงวิชาการของตนในบริบทแบบที่ 3 ก็มีส่วนช่วยลดความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นต่อผู้เขียน จากถ้อยคำที่กล่าวออกไปได้ในระดับหนึ่ง (Prince, Frader, & Bosk, 1982; Hyland, 1996, 1998) และอาจช่วยแสดงความสุภาพต่อนักวิชาการที่ถูกกล่าวอ้างอิงถึงได้อีกด้วย (Markkanen & Schroder, 1997; Vazquez & Giner, 2008)

ส่วนการเบี่ยงบังในบริบทการเสนอแนวทางในการทำวิจัยในอนาคตหรือบริบทที่ 4 และการแนะนำประโยชน์ของงานวิจัยแก่ผู้อ่านในบริบทที่ 6 นั้นอาจเพื่อลดน้ำหนักหรือความสำคัญของสิ่งที่กล่าว (Hyland, 1996; Markkanen & Schroder, 1997) โดยรูปเบี่ยงบังจะมีส่วนช่วย

ทำให้การนำเสนอแนวคิดหรือคำแนะนำต่างๆ เป็นเพียงทางเลือกหนึ่งสำหรับผู้อ่านมากกว่าที่จะเป็นการสั่งให้ทำตาม และการใช้รูปเขียนบังเมื่อกล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัยในบริบทที่ 5 นั้นดูจะเป็นการใช้รูปเขียนบังที่แสดงถึงความระมัดระวังและการลดน้ำหนักของถ้อยคำที่กล่าวถึงข้อจำกัดหรือข้อต่อของงานวิจัยลง (Hyland, 1996) นอกจากนี้การใช้รูปเขียนบังในบริบทที่ 5 นี้ยังสอดคล้องกับสิ่งที่เจนเซน (Jensen, 2008) ได้กล่าวไว้ว่า รูปเขียนบังช่วยให้ผู้เขียนบทความสามารถวิพากษ์วิจารณ์งานของตนเองในรูปแบบการสื่อสารที่นักวิจัยส่วนใหญ่นิยมกระทำ และการวิพากษ์วิจารณ์งานของตนเองในลักษณะนี้ยังมีส่วนช่วยให้นักวิจัยได้รับความเชื่อถือมากขึ้นด้วย เพราะเป็นวิธีการสื่อสารที่ได้รับการยอมรับในชุมชนวิจัย ซึ่งเคลเมน (Clemen, 1997) ก็มีมุมมองที่คล้ายกันว่าการเขียนบังในบริบทการกล่าวถึงข้อจำกัดของงานวิจัยนั้นไม่ได้เป็นเพียงแนวปฏิบัติ แต่มีส่วนช่วยให้ถ้อยคำที่กล่าวและงานวิจัยดูน่าเชื่อถือมากขึ้นด้วย

ผลการวิจัยที่พบในงานวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นประโยชน์แก่นักนิสิต นักศึกษา นักวิชาการและนักวิจัยด้านภาษาและภาษาศาสตร์ และเป็นข้อมูลสำคัญให้กับผู้ที่ต้องเขียนหรือสอนการเขียนบทความวิจัยต่อไป อย่างไรก็ตามงานวิจัยชิ้นนี้อาจเป็นเพียงงานวิจัยพื้นฐานที่เป็นจุดเริ่มต้นให้กับผู้สนใจศึกษารูปเขียนบังในบทความวิจัยเพื่อพิสูจน์ทราบและพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้ต่อไปในอนาคต นอกจากนี้เนื่องจากงานวิจัยนี้ศึกษารูปเขียนบังในระดับคำเท่านั้น งานวิจัยในอนาคตอาจศึกษารูปเขียนบังในระดับวลี โครงสร้าง กรรมวาจก หรือกลวิธีเพิ่มเติม พร้อมทั้งเปรียบเทียบรูปเขียนบังในบทความวิจัยจากศาสตร์อื่นๆ เพิ่มเติม

เอกสารอ้างอิง/ References

- ราชบัณฑิตยสถาน. (2556). *พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: บริษัทนานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์.
- วราภรณ์ สุขประเสริฐ. (2533). *กลวิธีทางภาษาในการกลบเกลื่อนความคิดทางลบต่อมารดาในทัศนปริเฉทของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภธิดา เทียมสมบุญ. (2541). *กลไกทางภาษาในการตอบคำถามของนักการเมืองไทยในการให้สัมภาษณ์สื่อมวลชน*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุธาสินี ปิยพสุนทร. (2557). *กลวิธีการสร้างความเชื่อถือได้ในทำเนียบภาษาวิชาการไทย*. ใน *ภาษากับอำนาจ: บทความจากการประชุมวิชาการ*. (น. 135-137). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2557). *ลักษณะสองหน้าของภาษาวิชาการ: ความแจ่มชัดกับความเขียนบังในการเขียนภาษาวิชาการไทย*. ใน *ภาษากับอำนาจ: บทความจากการประชุมวิชาการ*. (น. 105-107). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2545). *หลักภาษาไทย (อักษรวิธี วจีวิภาค วากยสัมพันธ์ ฉันทลักษณ์)*. (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Bonyadi, A., Gholami, J., & Nasiri, S. (2012). A contrastive study of hedging in environmental sciences research articles. *Journal of Language Teaching and Research*, 3(6), 1186-1193.
- Brufee, K. (1986). Social construction: Language and the authority of knowledge. A bibliographical essay. *College English*, 48(8), 772-779.
- Butler, C.S. (1990). Qualification in science: Modal meanings in scientific texts. In Nash, W. (Ed.), *The writing scholar: Studies in academic discourse* (pp. 137-170). Newbury Park, CA: Sage.
- Crismore, A., & Farnsworth, R. (1990). Metadiscourse in popular and professional science discourse. In W. Nash (Ed.), *The writing scholar: Studies in academic discourse*. Newbury Park, CA: Sage.
- Clemen, G. (1997). The concept of hedging: Origins, approaches and definitions. In Markkanen, Raija & Schroder, Hartmut. (Eds.), *Hedging and discourse: Approaches to the analysis of a Pragmatic phenomenon in academic texts* (pp. 235-248). New York, NY: Water de Gruyter.
- Crompton, P. (1997). Hedging in academic writing: Some theoretical problems. *English for Specific Purposes*, 16(4), 271-287.
- Darian, S. (1995). Hypotheses in introductory science texts. *International Review of Applied Linguistics in Language Teaching*, 33(2), 83-108.
- Fraser, B. (1975). Hedge performatives. In Cole, P. and Morgan J.L.(Eds.), *Syntax and semantic speech acts* (pp. 187-210). New York, NY: Harcourt Brace and Jovanovich.
- Gillaerts, P., & Van de Velde, F. (2010). Interactional metadiscourse in research article abstracts. *Journal of English for Academic Purposes*, 9(2), 128-139.
- Hyland, K. (1994). Hedging in academic writing and EAP textbooks. *English for Specific Purposes*, 13(4), 239-256.
- _____. (1995). The author in the text: Hedging scientific writing. *Hongkong Papers in Linguistics and Language Teaching*, 18, 33-42.

- _____. (1996). Writing without conviction? Hedging in scientific research articles. *Applied Linguistics*, 17, 433-454.
- _____. (1998). *Hedging in scientific research articles*. Amsterdam: John Benjamins.
- _____. (2005). Stance and engagement: A model of interaction in academic discourse. *Discourse Studies*, 7(2), 173-192.
- Jensen, J. (2008). Scientific uncertainty in news coverage of cancer research: Effects of hedging on scientists' and journalists' credibility. *Human Communication Research*, 34, 347-369.
- Khamkhien, A. (2014). Linguistic features of evaluative stance: Findings from research article discussions. *Indonesian Journal of Applied Linguistics*, 4(1), 54-69.
- Kreutz, H., & Harres, A. (1997). Some observations on the distribution of hedging in German and English academic writing. In Duszak, A. (Ed.), *Culture and styles in academic writing*. New York, NY: Mouton de Gruyter.
- Lakoff, R. (1973). Hedges: A study of meaning criteria and the logic of fuzzy concepts. In Peranteau, P., Levi, J., and Phares, G. (Eds.), *English from the eighth regional meeting of Chicago linguistic society*. Chicago, IL: Chicago University Press.
- Markkanen, R., & Schroder, H. (1997). *Hedging and discourse: Approaches to the analysis of a Pragmatic phenomenon in academic texts*. New York, NY: Water de Gruyter.
- Martin-Martin, P. (2008). The mitigation of scientific claims in research papers: A comparative study. *International Journal of English studies*. 8(2), 133-152.
- Myers, G. (1989). The pragmatics of politeness in scientific articles. *Applied Linguistics*, 10(1), 1-35.
- Nivales, M., & Liza, M. (2011). Hedging in college research papers: Implications for language instruction. *ASEAN EFL Journal*, (52), 35-45.
- Petchkij, W. (2016). Common lexical hedges and their functions in medical research articles on oncology: A comparative study of Thai and native writers of English. *Journal of Letters*, 45(1), January-June, (In press).

- Prasithrathsint, A. (2015). Linguistic markers and stylistic attributes of hedging in English academic papers written by native and non-native speakers of English. *MANUSYA: Journal of Humanities Regular*, 18(1), 1-22.
- Prince, E., Frader, J., & Bosk, C. (1982). On hedging in physician-physician discourse. In R. D. Pietro (Ed.), *Linguistics and the professions*. Hillsdale, NJ: Ablex.
- Sukhanindr, M. (2008). *Hedging in research articles about English language teaching* written by Thai and native speakers of English. (Master's Thesis). Kasetsart University, Bangkok.
- Thomas, S., & Hawes, T. P. (1994). Reporting verbs in medical journal articles. *English for Specific Purposes*, 13(2), 129-148.
- Varttala, T. (1999). Remarks on the communicative functions of hedging in popular scientific and specialist research articles on medicine. *English for Specific Purposes*, 18(2), 177-200.
- _____. (2001). *Hedging in scientifically oriented discourse: Exploring variation according to discipline and intended audience*. (Unpublished Doctoral dissertation). University of Tampereen Yliopisto, Finland.
- Vazquez, I., & Giner, D. (2008). Beyond mood and modality: Epitemic modality markers as hedges in research articles. A cross-disciplinary study. *Revista Alicantina de Estudios Ingleses*, 21, 171-190.
- Vassileva, I. (2001). Commitment and detachment in English and Bulgarian academic writing. In Anna, D. (Ed.), *Culture and styles of academic discourse* (pp. 83-102). New York, NY: Mouton de Gruyter.
- Widowson, H. G. (1984). *Exploration in applied linguistics*. Oxford: Oxford University Press.
- Yang, Y. (2013). Exploring linguistic and cultural variations in the use of hedges in English and Chinese scientific discourse. *Journal of Pragmatics*, 50(1), 23-36.